

Over snoeken gesproken.

Dit snoekseizoen was het voor mij niet helemaal.

Of liever gezegd; helemaal niet.

Natuurlijk waren die fraaie Noordhollandse watertjes met hun dikke snoeken er nog altijd en ook de visspullen stonden tiptop in orde in de schuur op hun gebruiker te wachten maar het lukte gewoon niet met de afspraken.

Dan kon mijn vismaatje niet en dan kon ik weer niet.

Drukke, ziekte en zeer, een verjaardag, een crematie, gebroken pols van mijn vrouw waardoor ik niet van huis kon en toen was er weer storm of hagel en natte sneeuw en... nou ja, het lukte gewoon niet.

En over die ene keer dat het wel doorging valt ook niet veel bijzonders te melden.

De wind kwam guur en net boven het vriespunt uit het noorden en dat betekent meestal dat de vis het laat afweten.

Die ochtend doen we de Zuidervaart in de Beemster polder aan.

Water dat meestal garant staat voor een paar mooie vissen maar nu geen enkel bewijs geeft van enige snoekactiviteit.

Na de traditionele lunch in de Gouden Karper, uitsmijter ham kaas op dik boeren bruinbrood plus een mooie grote pils er naast, gaan we het zonder al te hoge verwachtingen nog even proberen in de buurt van de Alkmaarse vuilverbranding.

Ik weet daar een mooi, met struiken en riet omzoomd poeltje dat in verbinding staat met de talrijke omringende sloten en waar, voor zover ik weet, nooit een andere snoekvisser komt.

Binnen vijf minuten duikt de dobber van mijn Limmenese visvriendje Bart onder. Na een fraaie dril komt er een gaaf getekend snoekje van 70 cm in het schepnet.

Zo, de eer voor deze dag is gered.

Ik verplaats me naar de overkant van de poel waar ik een kwartiertje later Een klassieke wegloper krijg.

De fel oranje dobber is in het ondiepe heldere water goed te volgen.

Ongeveer tien meter verderop stil hij stil en schokt wat op en neer.

Tijd dus om aan te slaan en weer komt er een mooie vis in ons schepnet. Vlug een foto maken en even meten.

Niet te geloven maar het is het zelfde snoekje met een lengte van 70 cm en zijn herkenbare tekening. Daar zijn vriend Bart en ik het roerend over eens.

Hoe is het mogelijk.

We houden het verder voor gezien want we zijn èn koud èn we willen deze snoek beslist niet voor een derde maal vangen want dan wordt zo'n beestje te veel af gejakkerd.

In de auto naar huis vertel ik mijn vismaat het verhaal dat me na deze toch zeldzame "kopie" vangst te binnen schoot.

Ik heb het in het grijze verleden ooit eens gelezen in één van de vele vis boeken die de onvolprezen schrijver en sportvisser Jan Schreiner (God hebbe zijn ziel) ons heeft nagelaten.

Het verhaal, en ik hoop dat ik het een beetje goed weergeef, gaat ongeveer als volgt:

Meneer Kalfbeek leefde zijn leven zoals hij vond dat het goed was.

Voor hemzelf dan. Een egocentrisch mens.

Had geen vrienden maar dat stoorde hem in het geheel niet want zonder vrienden ging het ook prima. Vrouw en kinderen kwamen bij hem niets te kort, behalve dan enige vorm van liefde of belangstelling.

Je zou hem kunnen omschrijven met het gezegde: “ Ikke ikke ikke en de rest kan stikke. “

Hij was bijna toe aan zijn pensioen toen hij voelde dat het niet goed met hem ging. Zijn dokter had hem gewaarschuwd het vooral rustig aan te gaan doen.

Meneer Kalfbeek was niet bang voor de dood. Helemaal niet. Dat speelde bij hem geen enkele rol want hij geloofde nergens in en al helemaal niet in een zo genaamd hiernamaals.

Als grapje had hij tegen de huisarts na diens wel gemeente advies gezegd: “ Ach dokter, wie dan *niet* leeft wie dan *niet* zorgt, “ maar die had hem niet-begrijpend aan gekeken.

Die avond was hij vroeg naar bed gegaan want hij was erg moe.

Toen hij zijn ogen sloot was hij direct weg van deze wereld en stond voor Petrus die hem zei dat hij wel wist wie Kalfbeek precies was en dat hij engel Gijs mee kreeg die hem verder in de gaten moest houden.

Engel Gijs was er een van het zwijgzame type. Hij ging hem voor terwijl ze door een dikke grijze wolk liepen tot ze uit kwamen bij een mooi riviertje waar de zon vrolijk scheen en de vogels nog vrolijker kwinkelerden.

- “ Jouw hobby was toch snoekvissen, ” vroeg engel Gijs. “ Nou daar in dat schuurtje kan je een hengel en wat kunstaas uitzoeken en dan ga je je gang maar. “

Meneer Kalfbeek vond dat hij het goed getroffen had want hij was zonder meer in de hemel. Dat stond wel vast.

Hij maakte zijn hengel en molen klaar, knoopte een koperkleurige Ondex 5 spinner aan de lijn en maakte een verre worp.

In het midden van het riviertje klapte er al een snoek op. Dat ging goed.

Na een korte dril onthaakte hij het beestje en liet hem vol trots aan engel Gijs zien.

- “ Mooi, niet, “ zei hij, “ zo snel vang je ze niet elke dag. “

- “ Zeventig centimeter, zei engel Gijs kort, “ en dat klopte precies.

Weer gooide hij ver in en weer klapte er binnen de kortste keren een snoek op.

- “ Zeventig centimeter, “ zei engel Gijs ongevraagd en dat was alweer precies de lengte van deze vis.

Meneer Kalfbeek fronste zijn wenkbrauwen.

Bij de volgende worp was het weer het zelfde liedje.

Zeventig centimeter.

Meneer Kalfbeek begon het een onplezierig toeval te vinden maar à la, héél héél soms gebeurt zoiets weleens.

Misschien “ *Once in a life time* “ dacht hij maar om die gedachte moest hij glimlachen want hij was immers dood.

Hij legde zijn hengel in het gras en vroeg: - “ Hoe laat gaan we hier eigenlijk eten. “

_ “ Er wordt hier helemaal niet gegeten, “ zei de engel, “ en voor je verder gaat met vragen stellen, hier wordt ook niet geslapen of uitgerust dus ik adviseer je met klem de hengel weer op te pakken en door te gaan met vissen want dat is voor jou wel de verdere bedoeling.

Terwijl meneer Kalfbeek zijn hengel uit het gras oppakte vielen er tranen op zijn handen.

Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst had gehuild maar nu zorgde zijn zelfmedelijden voor een ongekende tranenstroom.

En toen werd hij wakker van zijn eigen snikken met zijn hoofd op het natte hoofdkussen.

Hierna ging hij het verder rustiger aan doen zoals de dokter het hem had geadviseerd en leefde nog een tamelijk lang leven.

Zijn hengel stond in de schuur te verdrogen en de molen en spinner roestten langzaam weg.

Het snoekvissen had hij afgezworen.

Voor altijd en eeuwig.

Voor zover het tenminste aan hemzelf lag.

Rien Faasse

Maart 2019